

¹Es ist ein Unglück, das ich sah unter der Sonne, und ist gemein bei den Menschen:²einer, dem Gott Reichtum, Güter und Ehre gegeben hat und mangelt ihm keins, das sein Herz begehrt; und Gott gibt doch ihm nicht Macht, es zu genießen, sondern ein anderer verzehrt es; das ist eitel und ein böses Übel.³Wenn einer gleich hundert Kinder zeugte und hätte langes Leben, daß er viele Jahre überlebte, und seine Seele sättigte sich des Guten nicht und bliebe ohne Grab, von dem spreche ich, daß eine unzeitige Geburt besser sei denn er.⁴Denn in Nichtigkeit kommt sie, und in Finsternis fährt sie dahin, und ihr Name bleibt in Finsternis bedeckt,⁵auch hat sie die Sonne nicht gesehen noch gekannt; so hat sie mehr Ruhe denn jener.⁶Ob er auch zweitausend Jahre lebte, und genösse keines Guten: kommt's nicht alles an einen Ort?⁷Alle Arbeit des Menschen ist für seinen Mund; aber doch wird die Seele nicht davon satt.⁸Denn was hat ein Weiser mehr als ein Narr? Was hilft's den Armen, daß er weiß zu wandeln vor den Lebendigen?⁹Es ist besser, das gegenwärtige Gut gebrauchen, denn nach anderm gedenken. Das ist auch Eitelkeit und Haschen nach Wind.¹⁰Was da ist, des Name ist zuvor genannt, und es ist bestimmt, was ein Mensch sein wird; und er kann nicht hadern mit dem, der ihm zu mächtig ist.¹¹Denn es ist des eitlen Dinges zuviel; was hat ein Mensch davon?¹²- Denn wer weiß, was dem Menschen nütze ist im Leben, solange er lebt in seiner Eitelkeit, welches dahinfährt wie ein Schatten? Oder wer will dem Menschen sagen, was nach ihm kommen wird unter der Sonne?

¹يُوجَدُ شَرٌّ قَدْ رَأَيْتُهُ تَحْتَ الشَّمْسِ وَهُوَ كَثِيرٌ بَيْنَ النَّاسِ،² رَجُلٌ أَعْطَاهُ اللَّهُ غِنًى وَمَالًا وَكَرَامَةً، وَلَيْسَ لِنَفْسِهِ عَوْرٌ مِنْ كُلِّ مَا بَشَّهِيَ، وَلَمْ يُعْطِهِ اللَّهُ اسْتِطَاعَةً عَلَى أَنْ يَأْكُلَ مِنْهُ، بَلْ يَأْكُلُهُ إِنْسَانٌ غَرِيبٌ. هَذَا بَاطِلٌ وَمُصِيبَةٌ رَدِيئَةٌ هُوَ.³ إِنْ وَلَدَ إِنْسَانٌ مِئَةً، وَغَاشَ سِنِينَ كَثِيرَةً حَتَّى تَصِيرَ أَيَّامُ سِنِيهِ كَثِيرَةً، وَلَمْ تَسْبِعْ نَفْسُهُ مِنَ الْحَيْرِ، وَلَيْسَ لَهُ أَيْضًا دَفْنٌ، قَافِلُ، إِنَّ السَّمْطَ خَيْرٌ مِنْهُ.⁴ لِأَنَّهُ فِي الْبَاطِلِ يَجِيءُ وَفِي الظَّلَامِ يَذْهَبُ، وَاسْمُهُ يُعْطَى بِالظَّلَامِ.⁵ وَأَيْضًا لَمْ يَرَ الشَّمْسَ وَلَمْ يَعْلَمْ. فَهَذَا لَهُ رَاحَةٌ أَكْثَرُ مِنْ ذَلِكَ. وَإِنْ غَاشَ أَلْفَ سَنَةٍ مُضَاعَفَةً وَلَمْ يَرَ خَيْرًا، أَلَيْسَ إِلَى مَوْضِعٍ وَاحِدٍ يَذْهَبُ الْجَمِيعُ.⁷ كُلُّ تَعَبِ الْإِنْسَانِ لِقَمِهِ وَمَعَ ذَلِكَ قَالَتْ نَفْسٌ لَا تَمْلِكُ. لِأَنَّهُ مَاذَا يَبْقَى لِلْحَكِيمِ أَكْثَرُ مِنَ الْجَاهِلِ. مَاذَا لِلْفَقِيرِ الْعَارِفِ السُّلُوكَ أَمَامَ الْأَحْيَاءِ.⁹ رُؤْيَةُ الْعُيُونِ خَيْرٌ مِنْ سَهْوَةِ النَّفْسِ. هَذَا أَيْضًا بَاطِلٌ وَقَبْضُ الرِّيحِ.¹⁰ الَّذِي كَانَ فَقْدَ دَعَا بِاسْمِ مَنْذُ زَمَانٍ، وَهُوَ مَعْرُوفٌ أَنَّهُ إِنْسَانٌ، وَلَا يَسْتَطِيعُ أَنْ يُحَاصِمَ مَنْ هُوَ أَقْوَى مِنْهُ.¹¹ لِأَنَّهُ تُوجَدُ أُمُورٌ كَثِيرَةٌ تَرِيدُ الْبَاطِلَ. قَائِلُ فَضْلٍ لِلْإِنْسَانِ.¹² لِأَنَّهُ مَنْ يَعْرِفُ مَا هُوَ خَيْرٌ لِلْإِنْسَانِ فِي الْحَيَاةِ مَدَّةَ أَيَّامِ حَيَاةِ بَاطِلِهِ الَّتِي يَقْضِيهَا كَالظِّلِّ. لِأَنَّهُ مَنْ يُخَيِّرُ الْإِنْسَانُ يَمَا يَكُونُ بَعْدَهُ تَحْتَ الشَّمْسِ.